

(Priloga Vrtnu.)

Št. 10.

Ljubljana, dné 1. oktobra 1902.

X. tečaj.

Naša Anka.

Res neugnanka
 Naša je Anka,
 Glasna in živa
 In nagajiva,
 Pravo pravcato
 Živo srebro!

Teka po vrtu,
 Skače po hiši,
 Vriska in poje,
 Glasno se smeje,
 Kakor škranček
 Vedno žgoli.

Taka je Anka,
 Res neugnanka,
 Dokler ne pride
 Tihi večer.

Tihi večer pa
 Anko prevzame,
 Ljubko poboža
 In jo objame;
 Rahlo zatisne
 Ji nagajive
 Bistre in žive,
 Modre oči.

Tákrat pa Anka
 Ni neugnanka,
 Glasna in živa, —
 Marveč zaspanka,
 Mirna in tiha,
 Dokler je zjutraj
 Dan ne zbudi.

Ivan Istina

Cvetice iz rajskega vrta.

5. Zmernost.

Perzijanski kralj Cir je bil v mladosti nekaj časa na dvoru svojega starega očeta Astijaga, medijanskega kralja. Pri neki pojedini je Astijag ponudil svojemu vnuku vina. Deček Cir pa prostodušno odgovori: „Vina pa že ne bom pil, v njem je strup; zadnjič sem to dobro videl.“ — „Kaj si videl?“ vpraša stari oče. Cir pa odgovori: „Ali si že pozabil, kako ste bili vsi brez uma, ko ste se napili vina? Kako ste razsajali in se smejali! Pevci so hripavo kričali, vi ste pa upili: Izborno! Dokler ste sedeli, ste se bahali, kako ste močni. Ko ste pa vstali, so se vam noge zapletale in popadali ste na tla. Nihče ni vedel, kdo da je. Ti si pozabil, da si kralj; drugi pa niso vedeli, da so podložniki.“ Astijag se ni razsrdil radi teh besedi, ampak je samo vprašal: „Ali se tvoj oče nikoli ne upijani?“ „Nikoli“, pravi Cir. „In kaj počenja, kadar je pil?“ praša kralj. „Ničesar. Samo toliko časa pije, da ga jenja žejati.“

Mladi Cir je imenoval vino strup. Če pomislimo že samo to, kako zavživanje opojnih pijač slabí telesne moči in kako škoduje zdravju, moramo reči, da je Cir — četudi nevedé — govoril resnico. Še več hudega pa, kakor telesu, stori zavživanje vina, piva in žganja duši.

Vsled nezmernosti v pijači in zavživanja opojnih pijač začne slabeti spomin in pešati um. — Rana ura je zlata ura. Zjutraj se učenec največ nauči. Zakaj? Dokler je tešč, si najlože zapomni, spomin mu tedaj najbolj živahno deluje. Po obedu se težje uči. Če pa kdo uživa opojne pijače, si bode toliko težje kaj zapomnil, kolikor več in kolikor večkrat je pil. Zlasti pa um postane len in se mu ne ljubi misliti.

Zdravniku dr. Demme v Bernu v Švici je zatrjeval prijatelj, da na pol odraslim dečkom lahko namizno vino ne škoduje pri učenju. Zdravnik mu tega ni mogel potrditi. Prijatelj se je hotel s posebnim poskusom

prepričati. Poldrugo leto so njegovi deset- do petnajst-letni sinovi dobivali samo vodo pri jedi, potem pa nekaj časa vino, in sicer mlajši štirinajstinko litra, večji pa desetinko; vsi so ga pa smeli piti samo z vodo namešanega. In kaj je pokazal poskus? Takrat, ko so pili vino, so bili dečki veliko slabejši, bolj zaspani in za duševno delo veliko manj sposobni, kakor takrat, ko so pili vodo. — Ako že tako malo vina slabi um, kaj se godi pač pri onih, ki zavživajo veliko opojnih pijač! Celó kralj neolikanih Kafrov, Četewayo po imenu, je spoznal to nesrečo in rekel: „Če se v deželo spravijo sodovi žganja, se s tem ljudstvu oropajo možgani.“

Kakor pa zavživanje opojnih pijač škoduje spominu in umu, tako tudi slabi voljo. Naš pregovor pravi: „Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne.“ Kdor je vdan opojnim pijačam, nima moči, da bi krotil to strast; obenem pa njegova volja postaja vedno bolj in bolj slaba, da omaga tudi v boju zoper druge strasti. In kako velik nesrečnež je pač tak človek, ki ni gospodar svoje volje! Vsaka skušnjava ga premaga, vedno manj moči ima in slednjič zabrede v pregrehe. Zato vidimo, da so največje hudobije storili ljudje v pijanosti. Tako si je Baltazar, že popolnoma vinjen, dal prinesiti zlate posode iz templja, da je iz njih s svojimi gosti pil. — Kralj Herod je v pijanosti rekel hčeri Herodijadini, da jej bo dal, kar zahteva od njega, četudi polovico kraljestva. Po nasvetu hudobne matere je zahtevala hči glavo Janeza Krstnika, in v pijanosti je Herod ukazal obglaviti svetega preroka in njegovo glavo izročiti Herodijadini hčeri. — Češki kralj Venceslav, ki je hotel od sv. Janeza Nepomuka zvedeti, kaj se mu je kraljica spovedala, in ki je ukazal potem svetnika v vodo vreči, ker tega ni povedal, je bil zelo vdan pijači.

Toliko hudega torej stori zavživanje vpijanljivih pijač. Zato se zlasti na Angleškem, v Švici in v Ameriki zelo množi število ljudi, ki sklenejo, da ne bodo nikdar pokusili nobene opojne pijače. Na Angleškem je do tri milijone mladih ljudi, ki so naredili obljubo, vse življenje tako ravnati in popolnoma se zdržati

vina, piva in žganja. Kdor od mladosti ne pokusi takih pijač, se jih bo tudi pozneje jako lahko zdržal. Mnogo jih pa tudi v poznejši dōbi opusti zavživanje opojnih pijač. Tako je slavni kardinal Manning nekdanj opominjal delavce k popolni zdržnosti. Po govoru je poprašal neki delavec, če tudi kardinal sam nikdar ne pije vina. Kardinal je odgovoril, da mu je zdravnik naročil zaradi slabega zdravja vsak dan nekaj malega piti. „Morda bi pa kak drug zdravnik Vaši Prezvizišenosti drugače svetoval“, si drzne delavec opomniti. Kardinal je poprašal še drugega zdravnika, ki mu je rekel, da brez škode opusti vino. In odslej kardinal do svoje smrti ni pil nobene opojne pijače. Umrl je v starosti 85 let.

Al. Stroj.

Usmiljenje.

Prvih dneh gorkega poletja je vstal naš Rudolf iz postelje. Slab je bil še v začetku, oče in mati sta ga morala podpirati pri hoji, a sčasoma se je tako okrepil, da se je šel sam izprehajati okrog hiše.

Čez kakih osem dni pa se je napotil precej zgodaj v bližnji gozd. Spremljala sta ga, kakor navadno, mali bratec in sestrica in čebljala in ga izpraševala vso pot:

„Kako se zove ta cvetica?“

„Kako se pravi onemu drevesu?“

„Ali je globoka onale voda?“

On pa jima je smeje odgovarjal in se izprehajal po senčnatem logu.

Hodé nekaj časa po stezici, ki je peljala skozi hosto v sosednjo vas, zašepče mali bratec:

„Rudolf, glej no tamle beračico, ali pa je še ciganka.“

„Kje?“

„Tam pod onim-le velikim drevesom.“

In res je ležala pod drevesom raztrgana ženska. Ko pristopijo bliže, opazijo, da spi in da ji je ponočna rosa pala po laseh in obleki.

Rudolf je zakašljajal.

Takoj se je zganila in segla po debeli palici poleg sebe.

„Kdo pa je spet tukaj, da mi ne dá spati, — ah ta otročja svojat! Čakaj, jaz ti pokažem.“

Dvignila se je in namerila s palico.

„Stojte no, saj vidite, da vam nihče noče hudega!“

„Kaj pa, kakor hudo . . . Vsi ljudje mi hudo želé. Ali me niso sinoči otroci s palicami in kamenjem spodili iz vasi, mesto da bi mi bili izprosili prenočišča?“

In pokazala je na sosednjo vas . . .

„Le potolažite se, mi vam nismo storili nič žalega. Pojdite z nami v vas, pa se tam posušite in okrepcajte z jedjo in pijačo.“

„Kdo mi jo bo dal? Od hiše do hiše sem včeraj hodila, pa so me povsod odpravljali, češ, da sami nič nimajo.“

„Le z nami pojdite, bodele videli, da vam bodo ljudje postregli.“

„Pa kako je to, da imate toliko usmiljenja z menoj?“

„Ali niste billi morda tudi usmiljenja vredni, ko ste ležali na mrzlih, nezdravih tleh, kjer vam pretí nevarnost, da se prehladite in obolite?“

Vstala je in odšla tiho za otroci.

„Odkod pa ste? Ali imate še kaj svojih ljudi?“ jo vpraša Rudolf.

„Od daleč sem, in svojih nimam nikogar. V predzadnjem velikem požaru so drugi zgoreli, a mene so na polzgorelo rešili iz ognja. Roke so mi otrpnele, da komaj morem ž njimi zajeti in se obleči.“

Dospeli so mimo cerkve in skozi vas, potem so jo pa zavili v gostilno. Na vratih se je neznanka spet obotavljala, dokler je ni prisilil Rudolf, da je sedla k prvi mizi. Oni trije pa so sedli nji nasproti.

Rudolf je naročil krčmarju, naj prinese gorke juhe, kruha, vina in mesa.

Solze so stopile revici v oči, ko je videla vse to pred seboj, a vendar je pridno zajemala: znamenje, da je bila lačna.

Ko so bili pospravili, je Rudolf plačal, vstali so in odšli.

Pred vrati pa prime beračica Rudolfa za roko in ga skoro jokaje vpraša:

„S čim naj vam revna, nadložna ženska povrnem, kar . . .“

„Molčite o povračilu“, pretrga ji besedo. „Molíte in prosíte Boga, da vas preživi tudi naprej. Pa z Bogom!“

Odšli so vsak na svoj kraj.

„Zakaj si jo pa peljal v gostilno?“ vpraša bratec Rudolfa med potjo.

„Se spominjaš li, kako sem bil hudo bolan?“

„O, da, saj so mama tako jokali.“

„No, vidiš. In se spominjaš li, kdo me je ozdravil?“

„O, tudi! Tisti gospod, ki je hodil k nam v črni suknji z zlatimi naočniki.“

Rudolf se je nasmejäl.

„Vidiš, dragi bratec, kako se motiš. Ozdravil me ni oni mož, ampak ljubi Bog. Glej, Bog me je videl v svojem velikem usmiljenju ležati na postelji in mamó poleg. Zasmilila sva se mu, in poslal je svojega angela k meni, in angel je blagoslovil zdravilo na mizi. In ozdravel sem. Sedaj pa, ko sem dobil po usmiljenju najdragocenejšo dobroto na svetu, ljubo zdravje, ali ne smem tudi jaz skazati usmiljenja tam, kjer mi dopusté moči? Ali razumeš sedaj, zakaj sem peljal to beračico v gostilno?“

Bratec je pokimal z glavo, a potem pa molčäl vso pot.

Ciril Vesel.

Prag v gozdu.

Pol ure od mesta Metlike, blizu Kolpe, stoji lep gozd. Imenujejo ga „mestni log“. Metličani in bližnji vaščani pasó po letu v njem svojo živino. Polovico gozda pa je v najemu.

Na vzhodni strani je log jako gost. Komaj se človek prerije skózenj. Ta del gozda se imenuje „goščine“. Na sredi loga pa stoji drug del z imenom „čistine“. To je precej velik raven prostor kroginkrog obdan z gostim grmovjem. Tupatam stoji košat hrast ali brest. Na čistinah pasó pastirji najrajši, ker jim ni treba tako zeló paziti na živino. Zraven imajo vedno kako zabavo. Največkrat bijejo svinjko, ali kakor sami imenujejo to igro: „prašičkajo se.“

Neke poletne nedelje popoldne sem šel na izprehod. Ker je solnce jako pripekalo, sem krenil s ceste in zavil v log. Hodil sem po gozdu, opazoval rastline in poslušal petje raznih ptičev, ki so imeli gnezda po grmovju in po drevju.

Čez dokaj časa sem dospel do sredine „goščin“. Sédel sem pod debel hrast, ki je raztezal svoje veje daleč naokoli. Nekaj časa sem ogledoval drevje, ki je stalo okoli hrastovega velikana.

Za menoj je nekaj zašumelo. Ozrl sem se in zagledal starega lovca s puško na rami. Siva brada mu je segala skoro do pasa. Oblečen je bil napol lovski; imel je namreč lovsko suknjo, a hlače so bile navadnega kroja.

Ko ga prijazno nagovorim, sede poleg mene. Začneva se pogovarjati.

Govorica nanese tudi na „šentjernejsko žegnanje“ pri Treh farah. Vprašam ga, odkod je dobila vas ime „Tri fare?“

„Ker ima tri cerkve, pa nobene fare“, je odgovoril mož s prijaznim nasmehom.

„Odkedaj pa stojé tam tri cerkve?“

„In lovec mi pripoveduje:“

„V davnih časih je stala tista cerkev, ki je posvečena Materi božji, tam nekje daleč na Turškem. Takrat še ni bilo Turkov tam, le kristjani so imeli svoja

bivališča. Ko so si osvojili Mohamedani ono deželo, so pobili vse kristjane do zadnjega. Tudi cerkve so se polastili. Oltarje so razdjali in sežgali s podobami vred. Na zvonik so namesto križa postavili polumesec. Hišo božjo pa so izpremenili v konjski hlev.

Milostljivi Bog je pripustil divjakom nekaj časa to početje. Toda ne dolgo! Nekega lepega jutra ni bilo cerkve več v Turčiji.

O polnoči namreč je Bog poslal iz nebes trumo svetlih krilatcev. Ti so cerkev osnažili, vrgli polumesec raz zvonik in, pevajoč Bogu zahvalo, nesli visoko po zraku hišo božjo.

Hitro so prinesli angeli cerkev v naš kraj. Na pokopališču pri Treh farah pa so jo spustili na tla.

Drugo jutro so seveda vaščani začudeno gledali, ko so videli sredi vasi dve cerkvi. Prejšnji večer je stala samo ena, zdaj pa vidijo dve . . .

Hitro so šli ogledovat cerkev. Kmalu so zapazili, da nima praga pri glavnih vratih. Zastonj so ugrabili, kje da je prag.

Čez nekaj dni pa je prinesel neki vaščan veselo novico, da je prag našel. Rekel je, da ga je videl v logu sredi „goščin“.

Vaščani so verjeli njegovim besedam in šli po prag v log. Ko so ga premerili, so se prepričali, da je to res cerkveni prag. Hoteli so ga naložiti in peljati domov. Toda nikdo ni mogel premakniti praga. Tudi združene moči so bile preslabe. Ko so pa uvideli, da je ves trud zastonj, so se vrnili.

Dražega praga pa niso napravili. Še zdaj stoji cerkev brez praga pri glavnem vhodu.

Cerkveni prag pa leži v goščinah. Pravijo, da so ga izgubili poslanci božji, ki so nosili cerkev nad logom. Zdaj je že ves z mahom poraščen in skoro ves v zemlji; zakaj ko je padel iz višine, se je globoko udrl v mehko zemljo.

Tako je prišla druga cerkev v vas.

Tretjo pa so vaščani pozneje sami sezidali. Odtod ime „Tri fare“.

Tako mi je pripovedoval stari lovec.

Potem sva šla pa gledat znameniti prag.

Jaroslav Resán.

Oj, naš dobri dedek!

Dobro je kupil.

a Francoskem, v stolnem mestu Parizu, so prodajali na javni dražbi zapuščino nekega bogatina. Med mnogimi rečmi so postavili na prodaj tudi star kip Matere božje z božjim Detetom v naročju, kip, kakih šest palcev visok in z zeleno barvo prevlečen. Ko brezbožni kupovalci ugledajo kip, zaženó hrup, smejejo se, norčujejo se, in delajo neslane dovtype o Mariji in njenem božjem Sinu. Nikdo ne ponudi zanj vinarja.

Naenkrat pa pristopi ubožen krojač ter obljubi nekaj malega hoteč rešiti kip zasmehovanja. Zaničljivo mu vrže prodajalec kip v roke. Krojač plača zahtevano svotico in nese podobo vesel domov. Doma jo postavi v omaro. Vsak večer pa jo prenese na mizo in moli pred njo z ženo in otročiči angelsko češčenje in rožni venec. Revščina in pomanjkanje pa ga je čimdalje bolj stiskalo in ga naposled dovelo do pravcatega beraštva.

Njegova žena mu dé nekoč: „Zakaj si pa kupil tisto podobo? Mari bi ne bilo boljše, da si nam kupil kruha, ki ga stradamo?“

Mož jo potolaži, vstane, gre k omari, jo odpre in vzame podobo Matere božje ter jo postavi na mizo. Prižge luč, poklekne in jame moliti. Konec molitve prisrčno potoži Mariji svojo stisko in revo, predstavi lačne otročiče in sestradano ženo.

Pa vstane, prime podobo, a zadene ž njo ob mizo in kip pade na tla. Hitro ga pobere — in kaj zapazi? Nekaj barve je odpadlo in pod njo se je posvetilo čisto zlato. S tresočima rokama krojaček odgrne vso barvo in pred njim zablešči zlati kip Matere božje. Pokaže ga ženi, potem pa hajd k zlatarju v mesto, kjer ga proda za veliko svoto denarja.

Umrli bogatin je namreč to podobo pred svojo smrtjo prevlekel z barvo, da jo je tako rešil pred roparji in pohlepniimi plemenitaši.

V krojačevi hiši pa je minila revščina, ker je Marija pomagala ubogemu krojaču v njegovi bedi.

„Blagor človeku, ki čuje pri Njenih vratih vsaki dan in streže pri podbojih Njenih durí. Kdor Njo najde, bo našel življenje in prejel zveličanje od Gospoda.“

Fr. Teran.

Jerasovi pastirji.

o vam je bilo spet veselja! Iz cele vasi so se zbrali otroci pred Jerasovo vežo. In to ni karsibodi, kakor morda domnevate v svojih mladih glavicah. Pomislite vendar, da ima naša vas nad štirideset številkk.

Pa kaj bi vam razlagal? Dovolj je, če vam povem, da je moral Trnovčev Tonček zlesti na hruško, če je hotel videti v Jerasovo vežo. Bil je namreč še majhen, a uren kakor veverica. „Pa kaj se je godilo v Jerasovi veži?“ bodete izpraševali. — Da vas ne bo mučila radovednost, vam povem naravnost: Jerasova mati so prignali iz mesta dve ovčki. Eno mlado in eno staro.

„To vendar ni nič novega!“ mi bo kdo ugovarjal. Le počasi, moji mladi prijateljčki, da se prej *potnemimo*.

V naši vasi se ljudje ne pečajo dosti z živinorejo. Le kar najbolj potrebujejo, to redé, kakor na primer, konje, vole, krave in sploh govedo. A pri mnogih hišah še tega nimajo. Navadno redé le kravo, da dobijo mleka za domače potrebe.

Tudi pri Jerasu so imeli kravo. Nekega dné se pa spomnijo Jerasov oče na — ovce. In res, takoj v prvem semnju so jih kupili mati en par v mestu.

To je pa tako.

Kadar je pri nas „semenj“, mora biti seveda kaj boljšega na mizi. In kaj je na kmetih boljšega kot

meso? Tako so mislili tudi Jerasov oče zaklati dve ovčki za semenj. No, in sedaj ste zvedeli vse . . .

Le to naj vam še povem, kakšni sta bili ti ovčki. Gotovo ju je najbolje opisal Jerasov Tonček, ki je rekel manjši „muček“, večji pa „kužek“.

A da ne bote hudi, vam povem, da je bila ena ovčka že stara in krotka, druga pa mlajša in precej nagajiva. Jerasovega Tončka je bila takoj obliznila . . .

Revež se je pa tako prestrašil, da se je skrnil za materino krilo, ker se je menda bal, da bi ga ne pojedla.

* * *

Drugo jutro je moral Jerasov Jožek gnati ovčki na pašo. No pa saj ga ni nihče silil, da jih mora gnati. Še prerad je to storil sam. In kmalu bi bil nastal prepir med otroci, kdo bo pasel.

Prvo besedo je imel Jožek, ki je že drugo leto trgal hlače po šolski klopi. Njemu je nasprotoval Mirko, ki bo jeseni spoznal gospoda učitelja. A najhujši je bil Tonček, ki je rekel, da bo obe držal, vsako z eno roko. No, mati so se mu smejali, pa tudi Jožku in Mirkotu niso povsem pritrdili.

Rekli so: „Jožek, ki je najmočnejši, naj drži ovčki, vidva pa poganjajta!

To so bili veseli mladi junaki, ko so korakali skozi vas in gnali ovčki na pašo. Jožko je držal ovčki za vrvico, Mirko je šel s palico za njima, a Tonček je koračil daleč zadaj.

Ko pridejo v reber, kjer je bilo dosti dobre paše, sedejo na tla poleg ovčk in začno gledati, kako sta mulili sočnato travo. A kmalu so se naveličali gledanja. Mirkotu je prišlo nekaj drugega na misel. Navetoval je bratcema, naj zakurijo ogenj. Vsi trije so bili s tem zadovoljni. Mirko in Tonček sta šla iskat v gozd suhih vejic. Jožek je pa ta čas držal ovčki, da nista ušli v škodo.

Kmalu prideta Mirko in Tonček nazaj. No, Tonček ni prinesel posebno veliko drv. Le en smrekov storž je držal v roki; kajti on ni iskal drv po tleh, ampak zagledal se je v kako suho vejo na drevesu ter čakal

spodaj in premišljeval, ali bi splezal gor, ali počakal, da pade suhljad sama dol. Slučajno mu je res padel storž pred nos, pa ga je pobral in nesel Jožku.

Ko je Mirko še enkrat prinesel drv in šel skrivši domov po žveplenke, so zakurili.

A kaj pomaga sam ogenj?! Jožko se je spomnil še nekaj drugega. Povedal je to bratcema in bili so vsi zadovoljni, najbolj seveda Tonček, ki je tako rad jedel pečen krompir.

Mirko je stekel domov po krompirja. Kmalu je prišel nazaj, a ogenj je vedno bolj pojema. Sicer je bilo precej žerjavice, a vendar premalo za toliko krompirja. A zakopali so ga vseeno v žerjavico. Jožek in Mirko sta šla po drv v gozd, da bi še enkrat zanetili ogenj; Tonček je pa moral ta čas paziti na ovčki, ki ju je Jožko spustil, da bi ne zašli v škodo. A Tonček se ni brigal za ovčki, ampak brskal je krompir iz žerjavice ter ga pokušal, če je že pečen.

Med tem sta pa ovčki zašli v sosedovo deteljo. Tonček ni pazil nanji, kajti imel je preveč opravka s krompirjem. Ko prideta bratca nazaj, bi jih bil Tonček gotovo mnogo slišal, da ne bi bila prišla v tem hipu stara Vreška, ki je pokarala Jožka in Mirkota.

Jožko je stekel hitro po ovčki, da bi ju otvezel. Toda to ni šlo tako, kakor si je mislil. Predno je prišel do nju, sta že zbežali. Jožko jo udere za njima, a kmalu je opešal, in ovčki sta mu zbežali domov. Sedaj so šli vsi trije domov — a brez ovčk. To vam je bilo spet smeha na vasi! Vsa dečad se je smejala, ko je ugledala naše junake, ki so vsi pobiti korakali proti domu.

Ko pridejo domov, sta bili ovčki že v staji. Mati in oče sta se najprej zasmejala, potem so pa oče Jožka resno vprašali, zakaj sta ovčki prej prišli domov kot on. Jožko je nekaj časa jecljal, potem pa rekel: „Zbežali sta mi!“ A očetu se je takoj zdelo, da Jožek laže. Zato vprašajo Tončka. Ta je od strani pogledoval Jožka in vtaknil prst v usta. Šele, ko so oče ponovili vprašanje, je začel praviti, kako je bilo.

Oče so takoj sprevideli vso zadevo. Vedeli so, da je hotel Jožek lagati. Ko jim je še Vreška pove-

dala, da sta bili ovčki v škodi, so pristopili oče k Jožku in ga malo potipali za ušesa. No, pa ravno hudega ni bilo, kajti drugi dan se ni več spominjal, katero uho je trpelo. Vendar mu je to nekoliko koristilo. Lagati si Jožek ni več prav upal in se tudi ni hotel. Tudi je moral za kazen od tedaj naprej ovčki sam pasti. Nič več se niso trgali zanje.

Ako je prišla semanja nedelja in so pri Jerasovih zaklali ovčki, bi bili kmalu vsi trije: Jožek, Mirko in Tonček jokali, tako jim je bilo dolgčas po priljubljenih živalicah.

Tisti dan pa, ko so prvič pasli ovčki, bo ostal gotovo vsem trem bratom vse življenje v spominu, posebno pa Tončku, ki je vstopil že v prvo latinsko šolo in ki mi je povedal to dogodnico . . .

F. Osojski.

Na grobišču.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems of music. The first system has a treble and bass staff. The treble staff begins with a piano (*p*) dynamic and a forte (*f*) dynamic. The bass staff begins with a piano (*p*) dynamic and a forte (*f*) dynamic. The time signature is 3/4. The key signature has two flats (B-flat and E-flat). The lyrics are:

1. Na gro - bi-šču v zim-ski no - či Mla-da
2. Ma - ti zla - ta, ma - ti zla - ta, Oh, od-
3. Zdru-ži z va - mi naj me ja-ma, Zdru-ži

The second system also has a treble and bass staff. The treble staff begins with a piano (*p*) dynamic. The bass staff begins with a piano (*p*) dynamic. The lyrics are:

de - kli - ca kle - či, Vró iz prs ji vzdí - hi
pri - te te - sni hram, Oh, od - pri - te oz - ka
z va - mi naj me raj! Kaj brez vas si - ro - ta

vro-či, Sol-za ji o - kó ro - si.
vra-ta, Ra-da, ra-da šla bi k vam.
sa-ma Tu po - čnem na sve - tu naj?

4. K vam, le k vam srce mi sili,
K vam, le k vam mi koprni,
Saj presrčno me ljubili,
Mati draga, ste le vi.

5. Nagne se ji trudna glava,
Sen zatisne ji okó, —
K materi ji duša vsplava,
Več ne vrne se v teló . . .

Gregor Gornik.

V koruzo!

„Stoj no, Janko, kam pa, kam?
Glej ga, kam pa dirjaš sam?
Nisem li prijatelj tvoj,
Oj povabi me s seboj!“

„Pri Loparniku je že koruza zrela;
Če ti prav je, — nekaj storžev bi je vzela.“

„Če mi prav je? — To seveda!“

„No, to moška je beseda!“

In v koruzo jo drvita
Malopridna nikdarsita.

„Lojze, glej, baš prav je mlečna.“

„Oh, kako bo vendar tečna!
Éno še, — a zdaj na pašo;
Tam za „Dolgo njivo“ našo
Ogenj bova zanetila
In s koruzo se gostila.“

„Lojze beži, gospodar,
Z njim pa hlapec Komatar!“

Janko v goščo jo popiha
Lojze pa za njim sopiha.

Pa zaman! Že Janka šiba doletela,
A Lojzeta strašno ušesa zaskolela.

„Joj, ojoj!“ Zdaj Janko stoče,
Lojze prosi, milo joče,
Šiba pa le svojo poje:
Pusti dečko, kar ni tvoje!

Proti domu zdaj ihtita,
Dečka žalostna, pobita;
Janko prvi se utolaži,
Lojzeta takó podraži:
„Kaj ti pravim, Lojzek moj?
Pojdeš še kdaj krast z menoj?“

„Le ne jezi me preveč, —
Ne, v koruzo nikdar več!“

Fr. Medic.

Kratkočasnica.

A.: „Ti, ali ni bila grajska gospa danes videti starejša kot sicer?“ — B.: „I, seveda, saj pa tudi res ni bila še nikdar poprej toliko stara, kot je danes.“

J. K.

Zastavica.

(Priobčil Fr.)

Z 1 2 3 4 in 5 Marijo častimo,

Z 1 3 4 5 2 telo si krepimo.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)